

K. 513 / 1401.
Nagy-Körös, sept. 1. 1853.

Kedves barátom! Megbocsásás, hogy ily hírtelenbe ve-
lőzölök levelédre: de in pontos és fontos ember van
gyol, a mint, azt tapasztalni több irában is volt
feleresed: s ezen nem ritkább, ha egy hónap múlva
már kapod válaszomat. Egy serven ment fiútha,
idesz jó eruborá, teged, a te szalmaövegyesed pome,
na is unalomidis napjaiban meglepem, csak egy jólo,
a mint vagyok. Már előre képrelem, mint rádjelk-
tel, hogyan fogod törni kezedet és lábodat, mikéj el-
gísd ki a te finyá's barátodat, ki valód kéj leen.
de te palonát süenni a konyhán, s testu poharat, vagy
kamsót inni a jévet küszöbön, esorban. Igazán
a jux megirdemelle volna, hogy fiútha ne menjen: de éjás
az vizáttal, hogy annál időteljesebb tervek is merültek
már az ügyeskedés lefelműfítő ölébe. Hogy ily virágos
irálytjal élek, aron ne esodálkozzál, mert abból teszék
ki, hogy olvasom a Divan csaravokat, melyet te, serven,
csisten furulyás, talán csak kiséből ismered, mint a
crigány a sárgadinnyét, ki bevitte oly embernek, a
ki látta aron embert, ki a debreceni vásárban ette
a fantáziá's diány keját.

De hogy leveled fonalán menjek: baj, baj, barátom,
mint baj. De hiix minél több ar ember baja, annál
több, nemelly bölcsed fered, a bölcsesége, mert annál
több a remélvivalóság, s a remény, s a boldogság.
Ily istelenben én is boldog volnék, ha reményem oly
bőven eljárnának, mint nélkülözésű; vagy is, ha
a rongyos jelenem minden lyukat befoltóhatnám egy
reményvel. Kej! nekem is "közelebbi 6 nap retentó" volt,
azt hittem, kedélyem, tellem vízfalban állisnak indúl; re-
mél volt a "küszölelem". Ma hála az égnek, jól vagyok.
Ne horroron isten oly napokat néve többé! Mulatság, szóra,
kerás kell nekem minden aron, különben török jútok.

A virágregikkel csak eugen akartok lovátenni ugge?
Miktha, nekem olvasom volna én a Pesti kaplóban, hogy
Szécheny 100 aranytal, in speis & sasura, honorálta. Ladd
Mikta! mégis mindig tele van a föld panakkal, pedig,
aranytörő hull ölébe, mint Danae kis aranyzókat, én
is eludtam vixer Toldi Miklós eszemét (de fájdalom,
még csak a regit) 600 forintért, melyből aronban
68-at fejem elvefűtettem. Eggenberges proteffált,
hogy nári az elfő kiadásból még néhány példány
nem fogyott el; én Toldi ferenkes, a kirf. tártaság
igonyasóját felreá'derrem, ez azt felelte, hogy jóga
van Eggenbergernes proteffálai: egy nem volt
mit lennem, mint III Toldi Miklós és Sankai

Mátyás és Boosnyák László a nyakamba varrat,
nem per 36 Ft. No de, végre fejeződik a nyele meg,
van, és forint híján a többi nékiint más megkaptam
nékiint erusán megkapom, s ez uttal hízeubau va,
gyok. Tanam az íj doloz, hogy a Kisp. társaság
vagyis Eggenberger-féle kiadás mind ez ideig nem is,
dott elfogyni: oká? talán a közönség? oh nem! Ora,
nyerit sem lehetett volna néhány óra kapni sem
a pessi, sem a vidéki könyv ár szoknal, kivéve ar
Eggenberger új beesés boltjának valamely fötél ten,
gát. Kióta Körösön vagyok is, számtalan ember
Kárdere nélaun, állitván, hogy Pesten nem kapható,
ők bejárak este minden könyvárut. Így auljáb
a udgyar könyvet!

Avól pedig, Mihály írásom, kérem hallgath, hogy
megírta vele Sörök Hámos ama famofus verset,
miker magy ad erüvel, kelüvel, erüvel, biletet,
gombokat, eszjén ötte kell állitni? Kérd is meg,
veszem ar igarnomdó profetát, hogy kiséljön a
turpisság.

Beméltat meg a Delibábról, a Tóthokról, ara nines
mit válapolvaun, nékiint, mert vele egyetértet,
A nékiint, mert mofarubau egyikke sem dolgoztam
fogok-a? a jövő majd megmutatja, most orakodom
tellemi munkától. A féleir lapirt eu is mindenik
nal adva vagyok: ha lefirtessem, jó; ha nem,
így megírdeulem nyuzdíjul ar irodalomtól; aréve
gondoljon vele a manó.

A Körösi iskola nyilvánuossága megérkeret:
a professoroknal is elürit meg valamedeg (talán
meg. esüyt nem lefirtet), régi büveiket. Hogy
Kásp. lemondott, helyete máde is válapfirtat, aré
talán máé sudod is. Kárdet Kezkeüelre hitták,
meg is ajáulhorott, araz elfogatta a tauársá-
got. Valenley Erdelyben van, ok is akart volna
keresdeje, a K. Várárbelyi jóvedlmed papság.
Nem hízeun, hogy adot kuvál visskaronja, s Kezkeü-
meles jelfirtet.

Sivvers, nöje köveun, máé van, de Károly hívefem
vete volna emlékül elléret soraidal. A sivvertet
eu isrtakéltam, nem igen derék bix ar, de jobb nem
füll. Ide jaggem:

Egér tefta fájdalom volt,
Egér telke peretet.
Az sulyától földbe hajult
Ez a mennybe firtet;

Séjnye lletenél a mennyben
Lobb is mint ~~a~~ a földi mennyben;
Ot van igari haraja
Kedveseit oda várja.

A siszla' arnyas berekben, félre a söbbi síraltól,
parvenu magányosan áll, egy dombon; aranyosot
beszűi olly szívesen csillognak, ki a lombok kö-
zül, ha a dőléstől nap rajok veti "szugárait",
Ot nyugoszik skák Póli.

Tegnap, tegnap elött kecskeméiben voltam szö',
rakorni. Ot van Szalai Pali, ir valami ren-
geiszt, kitárgyinnál. Jól epk velök néha kiscsevegő,
nem magamat, már máfodszor voltam ott, kérem,
forrásal, 2 hét alatt, a vasúti kavics letyűk
utarra.

Stoubaton lesz a jály a nagyfeszű megnyi,
fata; aranyul nem ilünk a kavicsra. Meglehet
felvándulok Pestre, a falamiával, mert Lulisa is
Lacri sarkalnak erősen, hogy hamár Pönörbe nem
mehetünk, menjünk fel legalább Pestre. Ot míg
nem látok Pestet, kéjrelesed minty kiváncsiak,
főkéj Lulisa. Lacri gimikuszab ember.
Mik irjat míg edes Miskán? nem irok bir
ei lemmid, hanem hogy az isten jeresene
lisere mindent jóval, öbelünk et csokolunk
bematolat, mind hármatokat. Adja isten hogy
feraim a kedves Komán aranyt, ki aróta a für,
dőlöl talán vissza is tere, fris egyérsigben talál,
jék is, teged pedig, fiaddal öledben,
"Jájkadokva, gyermekek jó kedubben" te ven
szamát! te!

maradok)

hü pályatársad
Hankó.

[Faint, mirrored handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to fading and mirroring.]

X